

**1006 – 6. oktober**

## **Hvem vil anklage Guds utvalgte? Gud er den som rettferdiggjør. Rom 8: 33.**

«Guds utvalgte» er de som «er i Kristus Jesus». I ham har Gud sitt velbehag, og «i ham har Gud utvalgt oss før verdens grunnvoll ble lagt». Disse har han også, her i livet, utvalgt av verden, eller skilt ut som sine barn og medarvinger, som Herren sa: «Jeg har utvalgt dem av verden».

Dette er den eneste sanne og «hålsosamma» anvendelsen vi kan godta av ordet «utvalgt». Den stemmer med alt Guds ord, og skaper både trøst og gudsfrykt.

Det er farlig å gjøre seg andre tanker om utleggelse av ordet «utvalgt». F. eks. at Gud i sin allmakt på forhånd har sett alt om meg, slik at han bestemmer om han skal «utvelge» eller ikke «utvelge» meg, etter om jeg lever i troen til min siste dag, eller om jeg ikke gjør det. Dette ville være å bygge sin trøst eller sin uro på løse tanker og innbilninger, og en altfor lettsindig tanke av en kristen i så hellig og alvorlig et spørsmål.

Det eneste sikre er at så lenge vi ikke «synder med vilje», eller faller fra, men frykter for å miste Kristus, så skal ingen ting kunne skille oss fra hans kjærlighet. Og da er vi til enhver tid «Guds utvalgte». Peter sier: «Dere er en utvalgt ætt», på samme måte som Paulus her omtaler de troende som Guds utvalgte.

Men han nevner likevel en annen og spesiell grunn for den trøsten at ingen skal kunne anklage disse; nemlig at «Gud er den som rettferdiggjør». Og det viser at han i dette spørsmålet ikke bygger vår trøst på Guds allmektige forutseenhet, som alltid er skjult for oss. «Rettferdiggjøre» står i forhold til «anklage» som en fullstendig motsatt handling. Når Gud rettferdiggjør, gjelder ingen anklage. Det er den trøsten apostelen gir oss her.

Gud er den som rettferdiggjør. Gud er den eneste dommeren. Gud er den vi har syndet mot. David sier: «Mot deg, mot deg alene har jeg syndet». Når så Gud rettferdiggjør, hvem vil da anklage? Hva betyr det da om hjertet eller samvittigheten anklager oss?

Det ligger en særdeles sterk trøst i det forholdet mange overser; at når Gud er den eneste vi trenger å frykte, er det samtidig Gud som rettferdiggjør. Gud selv som forsvarer oss. Gud selv som har lagt vår sak på sitt hjerte. Gud selv som bruker så mange ord for å overbevise oss om hvor klippefast hans nåde er.

Tenk; Gud selv har helt fra evighet av besluttet, og når verden ble til også forkynt; at han ville selv gi oss en hjelp mot all vår synd. Og da tidens fylde var kommet sendte han sin egen Sønn for å oppfylle alt det loven ikke kunne utrette.

Derfor rettferdiggjør Gud også alle dem som tror på Sønnen. – – Hvordan skulle da våre synder kunne fordømme oss overfor Gud? Da måtte jo Gud selv ha forkastet sin egen beslutning fra evighet av, og sin mest dyrebare gjerning.

Vi må aldri glemme dette; at vår rettferdiggjørelse er Guds egen frie gjerning!

Derfor sier også apostelen at «han har gjort oss til sine barn, etter sin viljes gode velbehag». Herren selv sier: «Jeg, jeg er den som utsletter din overtredelse for min skyld». Og det er ingen andre som

kan sette en synder fri fra sin skyld og erklære ham rettferdig, enn Gud alene. Det er bare Gud som rettferdiggjør.

Hvordan skulle da noen anklage kunne gjelde mot dem som Gud rettferdiggjør? Her taler apostelen i samme trøstende og konsekvente tone som Kristus i lignelsen om arbeiderne i vingården, der eieren av vingården sier: «Kan ikke jeg gjøre som jeg vil med mitt eget?» Om jeg vil gi denne en ufortjent gave, hva har da du med det?

På samme måte vil apostelen også her si: Det er Guds eget frie valg å rettferdiggjøre hvem han vil. Og nå vil han rettferdiggjøre alle dem som tror på Sønnen. Han kler dem i guddommelig rettferdighet, og avsier den dom at ingen synder skal tilregnes dem så de fordømmes. Hans dom går ut på at alle de synder som ennå plager dem, skal alltid være forlatt. Kan han ikke gjøre som han vil med sitt eget? Han alene er jo Herre og dommer over menneskene!

Om nå vi ikke helt forstår å verdsette Guds Sønns fortjeneste, eller Guds rettferdiggjørende nåde høyt nok, så verdsettes det likevel høyt og dyrebart av Gud selv.

Om mitt hjerte ikke fatter og forstår det Gud har gjort for oss i sin Sønn, men bare tenker på mine synder og regner med dem, så gjelder likevel ingen av delene noe som helst overfor Gud. Og når det ikke gjelder overfor Gud, men bare i mine følelser, i mitt vantro hjerte og mine meninger, kan ingen av disse anklagene utrette noe som helst. Det kan bare en stund uroe meg, men kan ikke fordømme meg.

Det er dette apostelen mener her, når han sier: «Hvem vil anklage Guds utvalgte? Gud er den som rettferdiggjør». Når Gud selv altså anser denne vår rettferdiggjørelse som fullkommen, bør selvsagt vi, i salig trøst og forvissning, bare prise dette hans store nådens verk, og si: Alt er vel, alt er fullkomment!

Om så mine synder var tusen ganger flere og større, så veide de likevel ingen ting mot den allmektige Guds rettferdighet som han har gitt meg i Kristus. Lovet være hans navn!